

Arrest

nr. 125 870 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LIEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

1.2. Op 11 december 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.07.2013 werd ingediend door.

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt op onvoldoende wijze dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Immers, als een bewijs dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon werden er rekeningenuitreksels voorgelegd dat er geld gestort werd. Echter, deze stortingen gebeurden te recent voorafgaand aan de aanvraag namelijk in juli en augustus 2013. Immers, gezien er enkel voor de maanden juli 2013 en augustus 2013 bewijzen van stortingen werden voorgelegd werd op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene in de periode hiervoor eveneens ten laste was van de referentiepersoon. Er is bijgevolg op onvoldoende wijze voldaan aan de gestelde voorwaarden in artikel 40 bis.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. "Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar synthesesmemorie werpt de verzoekende partij in een enig middel de schending op van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk te beschouwen is als een familielid ten laste van een Unieburger nu zij in de jaren voor de aanvraag afhankelijk was van de materiële bijstand van haar dochter die zij komt vervoegen.

De verzoekende partij leverde middels de aanvullende overlegging van bankuittreksels, na voorafgaand verzoek daartoe door het loket Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen, het bewijs dat zij reeds sinds mei 2011 door de Unieburger die zij komt vervoegen, financieel wordt ondersteund. De verzoekende partij verwijst naar de stukkenbundel waarin zich een kopie bevindt van de maandelijkse stortingen vanaf mei 2011 tot heden en een kopie van het overgelegde attest niet ten laste van het OCMW. Zij stelt dus wel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij bij haar besluitvorming dan ook niet het volledige, door de verzoekende partij aangevulde, administratief dossier in haar beoordeling heeft betrokken. Er werd geen rekening gehouden met de documenten zoals door de verzoekende partij overgelegd per post in antwoord op het door haar ontvangen verzoek tot aanvulling van 9 juli 2013. Uit deze door de verzoekende partij aan het administratief toegevoegde bankuittreksels blijkt in redelijkheid de tenlasteneming sedert 2011 en de niet ten lasteneming door het OCMW. De verwerende partij is onzorgvuldig geweest met de nochtans op haar eigen verzoek overgelegde aanvullende bewijsstukken nu deze niet door haar als een normaal zorgvuldige overheid in de besluitvorming werden betrokken.

De verzoekende partij betoogt tenslotte dat de staatssecretaris in het geval het recht op verblijf niet wordt erkend, over de keuze beschikt om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te

geven. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van deze bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen deze bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing bevat het volgende determinerend motief : *"Uit de voorgelegde bewijzen blijkt op onvoldoende wijze dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Immers, als een bewijs dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon werden er rekeninguittreksels voorgelegd dat er geld gestort werd. Echter, deze stortingen gebeurden te recent voorafgaand aan de aanvraag namelijk in juli en augustus 2013. Immers, gezien er enkel voor de maanden juli 2013 en augustus 2013 bewijzen van stortingen werden voorgelegd werd op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene in de periode hiervoor eveneens ten laste was van de referentiepersoon. Er is bijgevolg op onvoldoende wijze voldaan aan de gestelde voorwaarden in artikel 40 bis".*

De verzoekende partij betoogt dat uit de aan het administratief toegevoegde bankuittreksels in redelijkheid de tenlasteneming sedert 2011 en de niet ten lasteneming door het OCMW blijkt. De verwerende partij is volgens de verzoekende partij onzorgvuldig geweest met de nochtans op haar eigen verzoek overgelegde aanvullende bewijsstukken nu deze niet door haar als een normaal zorgvuldige overheid in de besluitvorming werden betrokken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad op 9 juli 2013 middels de bijlage 19ter gevraagd werd om *"binnen de drie maanden, ten laatste op 09/10/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest niet ten laste ocmw"*. Verzoekende partij heeft op 30 augustus 2013 via het gemeentebestuur volgende documenten aan de dienst vreemdelingenzaken overgemaakt: twee rekeninguittreksels waaruit blijkt dat zij in juli en augustus 2013 geld ontvangen heeft van de referentiepersoon. Voorts legde zij tevens een attest voor waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt van het OCMW. Deze stukken werden wel degelijk in overweging genomen zoals blijkt uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Immers oordeelde de gemachtigde dat het bewijs van het ten laste zijn in het verleden niet geleverd werd omdat de stortingen te recent zijn. Daar dit al voldoende grond is om de verblijfsaanvraag af te wijzen hoefde het bestuur niet in te gaan op het stuk waaruit blijkt dat verzoekende partij geen financiële steun ontvangt van het OCMW.

Waar verzoekende partij voorts meent dat het bestuur ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de aanvullende stukken die zij heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij reeds sinds 2011 ten laste is van haar dochter, dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoekende partij deze stukken onmogelijk voor het treffen van de bestreden beslissing kon hebben overgemaakt omdat deze aanvullende stukken eveneens stukken bevatten van na het treffen van de bestreden beslissing, met name januari 2014. Verzoekende partij kan het het bestuur dan ook niet ten kwade duiden met deze stukken geen rekening te hebben gehouden. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft verzoekende partij drie maanden de gelegenheid gehad, met name tot 9 oktober 2013 om de vereiste stukken voor te leggen. Zij heeft inderdaad op 30 augustus 2013 stukken voorgelegd, doch deze werden door de gemachtigde beoordeeld en onvoldoende bevonden als bewijs van het ten laste zijn in het verleden van de referentiepersoon. Verzoekende partij maakt voor het overige niet aannemelijk dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing nog aanvullende stukken zou hebben overgemaakt. Het tegendeel blijkt bovendien uit deze aanvullende stukkenbundel zelf, waarvan er stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissing.

2.4. Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt ten aanzien van de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden voor. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Waar zij nog wijst op een schending van artikel 8 EVRM dient de Raad vast te stellen dat zij zich beperkt tot het louter aanhalen van voormelde verdragsbepaling zonder evenwel aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op gezins- en/of privéleven zoals verankerd in deze bepaling. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.6. De verzoekende partij betoogt tenslotte in haar synthesesmemorie dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl aan de verwerende partij de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

2.7. Uit een vergelijking evenwel met het initiële verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze kritiek pas voor het eerst ontwikkeld in de synthesesmemorie.

De Raad wijst er op dat bij wet van 31 december 2012 (B.S. 31 december 2012) in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorzien werd in de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een synthesesmemorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de synthesesememorie en indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een synthesesememorie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesememorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesememorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij een nieuwe feitelijke wending geeft aan haar middel door voor het eerst te stellen in de synthesesememorie dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd zou zijn. Nu de bestreden beslissing met al haar motieven gekend was aan de verzoekende partij, kan geenszins gesteld worden dat dit punt van kritiek pas ontwikkeld kon worden na de indiening van het initiële verzoekschrift.

In zoverre in de synthesesememorie tevens de hierboven aangevoerde feitelijke uiteenzettingen omvat die slechts voor het eerst worden ontwikkeld, zijn deze middelenonderdelen laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER